

РЕШЕНИЕ

№ 24267

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 01.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева

Петър Савчев

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9058** по описа за **2024** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от Х. К. Л., с адрес в [населено място], чрез пълномощника адв.И. Х. срещу Решение от 13.11.2023г. по нахд № 7434/2022г. по описа на Софийски районен съд /РСР/, НО, 6-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 21-4332-018734/15.09.2021г. на началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Х. К. Л. от [населено място] за нарушение на чл.25, ал.2 от Закон за движение по пътищата /ЗДвП/, е наложено наказание „глоба“ в размер на 200,00 лв., на основание чл.179, ал.2 във вр. с ал.1, т.5, пр.4 от ЗДвП.

С жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, тъй като съдът неправилно е оценил и анализирал приложените по делото писмени доказателства и не е възприел становището на касатора, че е била нарушена предвидената процедура по установяване на нарушението. Сочи се, че с показанията на разпитаните свидетели Х., Б. и Г. не се доказва извършено от касатора нарушение и се аргументира теза, според която показанията на свидетеля Г. противоречат на отразеното в изготвената от него декларация, както и в изготвения протокол за ПТП. Оспорва се правната квалификация с твърдения, че в случая е приложима

разпоредбата на чл.25, ал.2, изр.2 от ЗДвП.Иска се оспореното НП да бъде отменено. В съдебно заседание касационната жалба се поддържа от процесуален представител. Претендира се присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът по касация – началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, представляван от юрисконсулт М. в съдебно заседание оспорва жалбата като недоказана. Моли да бъде потвърдено първоинстанционното решение. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и оспорва размера на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение от касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Предмет на касационно оспорване е решение от 13.11.2023г., постановено по нахд № 7434/2022г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства от първоинстанционния съд в обжалваното решение /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК/.

Районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 27.08.2021г., около 13,10 часа, Х. Л. управлявал лек автомобил „М. Ц 200 ЦДИ“ с ДК [рег.номер на МПС], собственост на С. К., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]. Минавайки до № 25, по неясни причини, водачът на лекия автомобил навлязъл в съседната лява лента за движение, по която се движил лек автомобил „М. К.“ с ДК [рег.номер на МПС], управляван от свидетеля А. Г., с което предизвикал настъпването на пътнотранспортно произшествие между двата автомобила. На подадения сигнал за възникналото ПТП били изпратени полицейските служители – свидетелите И. Х. и И. Б., които извършили проверка на място и след проведените разговори с двамата водачи на автомобили свидетелят Х. съставил Протокол за ПТП №1779971. Въз основа на скицата от протокола за ПТП и декларациите на двамата участници в пътнотранспортното произшествие свидетелят Б. съставил акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ по чл.25, ал.2 от ЗДвП. Въз основа на акта е издадено оспореното НП.

За да приеме, че пътнотранспортното произшествие е възникнало в резултат на частично навлизане на лек автомобил „М. Ц 200 ЦДИ“ в съседна пътна лента – от дясна в лява, респ. в лентата за движение на лекия автомобил „М. К.“ съдът се е позовал на декларациите на двамата участници, ведно със скиците, на съставения протокол за ПТП и на изготвената скица на ПТП към протокола, и на свидетелските показания.

Решението е правилно. С писмените доказателства се установява, че след ПТП и преди пристигане на полицейски служители автомобилите са преместени от мястото на ПТП. АУАН и протоколът за ПТП са изготвени след проверка на място и разговори на актосъставителя и лицето, изготвило протокола с двамата водачи. Според изготвената скица от свидетеля Ал.Г. – вторият участник в ПТП и според отразеното в скицата към протокола за ПТП, лек автомобил „М. Ц 200 ЦДИ“ е навлязъл от дясна

пътна лента в лява, тоест от своята лента на движение в лентата за движение на лекия автомобил „М. К.“, минавайки около и пред дясна предна част на автомобила на свидетеля. Този механизъм на ПТП съответства на описаните в протокола за ПТП видими щети на автомобилите – отзад, в лява врата и панел на „М. Ц 200 ЦДИ“ и отпред в дясна броня, фар и калник на „М. К.“. Този начин на осъществяване на ПТП съответства на показанията на свидетеля Г.. Действително свидетелят сочи, че е завил на ляво, но тези показания не противоречат на отразеното от него в скицата, тъй като скицата отразява момента на удара, а не последващите действия на водача.

Посоченият от касатора механизъм чрез изготвената от него скица към декларацията би бил възможен при движение на лек автомобил „М. Ц 200 ЦДИ“ в собствената дясна лента, навлизане на лек автомобил „М. К.“ от лява в дясна лента и насочване към лява врата и панел на „М. Ц 200 ЦДИ“ с дясна броня, фар и калник на „М. К.“, но доказателства в тази насока не са събрани. Отразеното от касатора в скицата не се потвърждава от нито едно доказателство по делото.

Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Тази установена от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН не е обвързваща за съда в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК вр. чл.84 от ЗАНН и Постановление № 10/1973г. на Пленума на ВС на РБ, поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. В случая другите събрани по делото доказателства не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а я потвърждават. По тази причина правилно решаващият съд не е дал вяра на хипотезата на касатора и е приел за установени по несъмнен и безспорен начин описаните в акта и в НП факти.

Правната квалификация на нарушението също е определена правилно, в съответствие с установените факти. Съгласно чл.25, ал.2, изр.1 от ЗДвП при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Предложената с касационната жалба правна квалификация – по чл.25, ал.2, изр.2 от ЗДвП касае случаите, при които такава маневра трябва едновременно да извършат две пътни превозни средства от две съседни пътни ленти - тогава с предимство е водачът на пътното превозно средство, което се намира в дясната пътна лента. Доказателства за едновременно предприети маневри от двете превозни средства не са събрани.

С оглед изложеното касационната жалба е неоснователна. Решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила. При постановяване на обжалваното решение не са допуснати нарушения на процесуални правила. СРС е формирал изводите си, след като е обсъдил значимите за разрешаването на спора обстоятелства, всички доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като е изложил мотиви по всички наведени от жалбоподателя доводи и възражения. Съдът е изпълнил задължението си за изясняване на обективната истина, чрез приобщаването на допустими и относими доказателства. Не се констатира съществени процесуални нарушения в хода на въззивното производство, които да са засегнали правото на защита на касатора.

Предвид изхода на спора претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна. С оглед надлежно заявеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по касация, касаторът следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с чл.63в, от ЗАНН ,
СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 13.11.2023г., постановено по нахд № 7434/2022г. по
описа на Софийски районен съд, НО, 6-ти състав.

ОСЪЖДА Х. К. Л., с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк][жилищен адрес] да
заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, сумата 80,00 лв. разноси по
делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: